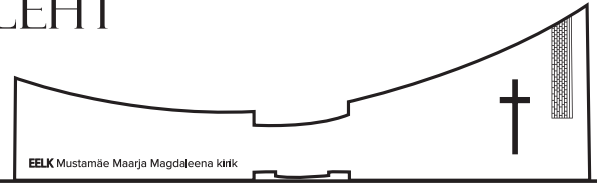

EELK MUSTAMÄE MAARJA MAGDALEENA KOGUDUSE AJALEHT

NR 4 (42)
APRILL 2022

Nõnda peab ülendatama Inimese Poeg, et igapähe, kes usub, oleks Temas igavene elu. Jh 3:14b,15

LENNUTUND

Maris Kuldkepp

Mees leidis kotkamuna, viis selle koju ja pani kanapessa. Munast koorus kotkapoeg, kes kasvas üles koos kanatibudega. Kotkas uskus terve oma elu, et on kana, ja veetis kogu oma elu nagu kana. Ta kaevas maast vihmausse ja putukaid, ta kaagutas ja koogutas. Aastad möödusid ja kotkas jäi väga vanaks. Ühel päeval nägi ta suursugust lindu kõrgel pilvitu taeva all. See tiirutas majesteetlikult õhuringe tehes oma uhkete, kuldsete tiibadega.

Vana kotkas vaatas imetledes üles. "Kes see on?" küsis ta. Naaber kana vastas: "See on kotkas, lindude kuningas. Tema koht on taeva all. Meie koht on maal, sest me oleme kodukanad." Kotkas elas ja suri kanana, sest ta uskus, et on kana. ("Jutustan sinule loo" 1. raamatu põhjal).

Ehk on mõnel lugejal tekkinud kunagi küsimus: milleks oli Jumalal vaja luua siia maailma inimesi? Mis eesmärk on meie eludel? Tee tööd ja näe vaeva, siis tuleb armastus? Naudi iga hetke, tagajärgedele mõtlemata? Ela ja lase teistel elada?

Kui välja jätta suured ja väiksed lennuvõimetud linnud, kodulinnud ja pingviinid, on lindudele antud võime lennata. Lindude jaoks on loomulik lennata. See on vabadus ja võimalus, samuti nende ellujäämise jaoks vajalik. Paljud inimesed unistavad, mis tunne oleks olla lind ja lennata suure taevaalotuse all täiesti vabana. Noorte lindude jaoks on eluliselt oluline õppida lendama, et ise enda eest hoolitseda ja ellu jääda. Kui nad lendama ei õpi, on nad ette hukule määratud.

Selle mõtiskluse jaoks sain inspiratsiooni raamatust ja filmist "Hurtsik", mille ülevaate kirjutasin koguduse veebruarikuu lehte. "Hurtsikus" on inimese kohtumine Jumalaga tema nii-öelda lennutund.

Inimese loomise eesmärk oli luua "oma näo järgi" kedagi, keda jäagitult ja tingimusteta armastada, et me oleksime sellest vägevast armastusest täielikult

ümbrisetud! Lisaks meie armastamisele tahab Jumal, et me seda ka teaksime ja tunneksime, parimal juhul armastaksime teda vastugi. Aga ta ei sunni meid selleks, sest vabatahtlikult antud armastus on siiram ja väärtuslikum. "Ei ole olemas suuremat armastust kui see, et keegi annab elu oma sõprade eest" (Jh 15:13) - selles on meie usu saladus ja olemus, mida tähistame ülestõusmispühadel ja igal pühapäeval.

Nii palju probleeme tuleneb inimestel sellest, et nad ei tunne, et keegi neid armastaks või neist hooliks. Nad arvavad, et on täiesti ükski oma muredes ja katsumustes. Ometi see nii ei ole. Tõesti, nende ümber ei pruugi alati olla inimesi, kes hoolivad või aitavad, kuid suur Jumal ise on oma loodud inimese kõrval igas olukorras, teda täielikult armastamas. Seega saame meie kristlastena olla ligimeste jaoks need inimesed, kes õpetavad ka neid lendama, rääkides neile Jumala armastusest ja kui väärtuslikud nad Looja jaoks on. Me saame õpetada neid lendama, sest kui neil ei ole kedagi teist õpetamas, et ka neil oleks võimalus ellu jääda. Siis ei pea ükski kotkas elama tervet oma elu kanana, teadmata, mis tunne on kotkana taeva all lennata.

"Meie armastame, sest Tema on meid enne armastanud." 1Jh 4:19

Nüüd, kui suur kevad on käes ja meie juurde tuleb järjest rohkem linde tagasi, vaadake ikka taevasse, et näha neid lendamas, ja mõelgem, kui palju meie Taevane Isa meid armastab ning kui hea on selle teadmise ja tundmisega elada!

Graafika: www.freepik.com

Issand Jumal avas mu kõrva ja ma ei ole vastu pannud, ma ei ole taganenud. Js 50:5

SUUR NÄDAL ALGAB PALMIPUUDEPÜHAGA

Ülle Reimann

Palmipuudepäha on ülestõusmispühaga sarnaselt liikuv püha, asudes alati ülestõusmispühadele eelneval pühapäeval. Sel aastal langeb see 10. aprillile, juhatades sisse suure nädala. EELK-s on liturgiline värv sel päeval violetne, teistes kirikutes ka punane.

Palmipuudepühahal tähistatakse pidulikult Jeesuse sisenemist Jeruusalemma eesli seljas sõites, saadetuna jüngritest ja suurest rahvahulgast, kes laotasid tee peale oma rõivaid ja (palmi)oksi ning hüüdsid: "Hoosianna! Önnistatud olgu, kes tuleb Issanda nimel!" (Jh 12:13) Hüüe ise pärineb psalmist 118. Lugeda saame sündmustest kõigist neljast evangeeliumist (Jh 12:12-18, Mk 11:1-11, Mt 21:1-11, Lk 19:28-40). Üldjoontes on lugu evangeeliumites sarnane. Kolmes evangeeliumis jõuab Jeesus Jeruusalemma paasapühadeks, Johannese evangeeliumis mõned päevad varem.

Idakiriku traditsioonis on sümboolikal eriline tähendus. Eesel on rahuloom, hobune aga sõjaloom. Jeesus sisenes Jeruusalemma rahukuningana eesli seljas sõites, mitte sõda pidava kuningana.

Palmioksad on juudi traditsioonis rõõmustamise sümbolid (3Ms 23:40). Kreeka-rooma kultuuriruumis, mis kristlikku traditsiooni tugevalt mõjutas, oli palmioks võidu, Ida-Timoris ka headuse sümbol. Palmioksi on mainitud ainult Johannese evangeeliumis. Teiste

evangeeliumide järgi laotavad inimesed oksi ja rõivaid tee peale, mida Lähis-Ida maades oli tol ajal tavaks teha kõrgema seisusega inimeste puhul.

Paljudes kirikutes jagatakse tänapäeval koguduse liikmetele palmioksi. Sageli kannavad lapsed palmioksi protsessioonis kirikus ringi käies. Mõnel pool kantakse psalme lauldes palmioksad väljastpoolt kirikusse. Tuntud on niinimetatud palmirongkäigud, millele eelneb palmide või muude okste õnnistamine. Põhjamaades on pidustused tagasihoidlikumad, lõunamaades kulgevad rongkäigud laulu ja tantsu saatel.

Kirikusse tuuakse peamiselt palmioksi, nende puudumisel ka teiste põlispuude oksi. Eestis on toodud kirikusse pajuurbadega oksi, mujal näiteks oliivi ja jugapuude oksi. Mitmes paigas on seetõttu ka püha nimetus muutunud. Oliivipuude püha kõlab samuti kenasti, kui palmioksad on asendatud oliivipuu okstega. Eestis on nimetatud püha ka urbepäevaks, mis on rohkem seotud mittekiriklike rahvakommetega.

Paljudes Ida-Euroopa kirikutes neid oksi õnnistatakse ja seejärel jagatakse inimestele koos küünaldega. Pühapäeval liturgial hoiavad kõik käes õnnistatud oksi ja põlevaid küünlaid. Oksad viiakse koju ja hoitakse õnnistusena ikooninurgas või krutsifiksi lähedal.

PIISKOPLIK JUMALATEENISTUS 13.03.2022

Märtsikuu üheks tippsündmuseks kujunes koguduses 13. märts, mil koguduse jumalateenistus toimus taaskord suures kirikusaalis, kus teenis piiskop **Tiit Salumäe** koos koguduse vaimulikega. Piiskop Tiit Salumäe ei saanud oma jutluses puudutamata jätta päevakajalisi küsimusi, kuid olulisima mõttena jäi kõlama palve ja usu kokkukuulumine. Ilma palveta ei ole usku ja ilma usuta palvet. Piiskop avas taas tükikese meie armsa kiriku sünni eelloost, kus Mustamäe kiriku sünni eest on palvetanud oluliselt rohkem inimesi, kui me oskame aimata.

Tänu olgu Jumalale, kes on andnud meile usu ja palve Tema koja ehtamiseks!

Vasakult: koguduse abivaimulik Jaan Lahe, piiskop Tiit Salumäe, koguduse vaimulik Tiina Klement ja diakon Ülle Reimann (foto: Endel Apsalon)

AASTA TEGU 2021 ON MUUSIKAL "VALGUS VALGUSES"

17. märtsil valiti EELK Tallinna praostkonna "Aasta tegu 2021" tiitli vääriliseks Mustamäe koguduse jõulumuusikal "Valgus valguses" (autorid Maarja Vardja ja Jaana Maria Unga).

Muusikal räägib evangeeliumitest tuttava jõululoo, ent uuest ja huvitavast vaatepunktist. Lisaks imelisele muusikale ja Misjonikoori laulule kuuleb laval ka vahvaid dialooge ja tarkuseteri ning näeb värvikaid ajastule omaseid kostüüme ja stiilset lavakujundust.

Muusikalis ja ettevalmistustel osalesid nii Mustamäe koguduse liikmed kui sõbrad teistest kogudustest ja väljastpoolt - kokku üle 50 inimese! Muusikali esitati detsembris jõulueelsel ajal kahel õhtul täissaalile.

"Aasta tegu 2021" autasuna anti kogudusele üle klaasikunstnik Ivo Lille kaunis klaasauhind.

Kui Jumal lubab, etendub muusikal koos põnevate lisandustega uuesti 2022. aasta detsembris Mustamäe kirikus.

Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kui nisuiva ei lange maasse ega sure, siis see jääb üksi, aga kui see sureb, siis see kannab palju vilja. Jh 12:24

Armas Mustamäe kogudus,

tervitan Sind linnulennul 164 km kauguselt, Tartu Pauluse kirikust. Aastates on meie vahe täpselt sada. Nimelt asutati Tartu Pauluse kogudus sügisel 1910, Mustamäe Maarja Magdaleena kogudus aga 2010.

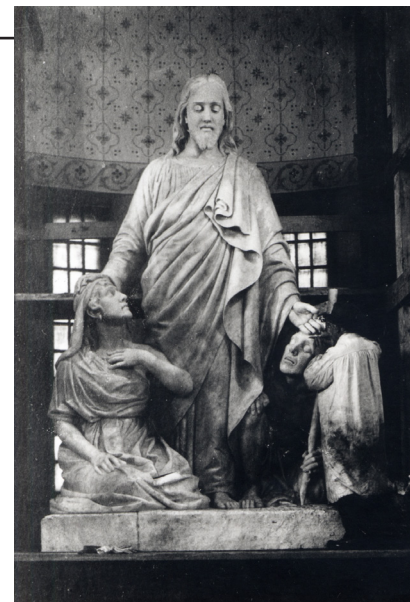
Tartu Pauluse kiriku altarit kaunistas 1923–1944 Amandus Adamsoni loodud skulptuurigrupp, mille keskel seisis õnnistav Jeesus ning tema jalge ees põlvitasid pime Bartimeus ja Maarja Magdaleena. 1930. aastatel teenisid siin kogudust õpetajad Harri Haamer ja Artur Võõbus. Üks oli tuntud rahvamees, teine tunnustatud teadlane. Mõlemad teenisid pühendunult oma Issandat. 1944. aastal põles Pauluse kirik sõjatuules. Järgnevad pikad aastakümned kõnelevad taastamistööst, kuid ka koguduse elust tugeva „vastutuule“ tingimustes. Uuel ärkamisajal sai meie õpetajaks Harald Tammur, juba aastates mees, kes oli üks neist, kes kunagi esimese sini–must–valge lipu okupatsioonivõimude eest ära peitsid. 25 aastat tegutses Tartu Pauluse koguduse juhatuses esimehena Halvor Sander, kelle poeg Ove teenib täna Tallinnas Nõmme kogudust.

Sajandivahetuse paiku kasvas Pauluse kogudus kiiresti liikmete arvult ning suur ime oli seegi, et kirik õnnestus täielikult renoveerida. EASi turismimeetmest raha taotlemisel toodi argumendiks kunagine kuulus arhitekt. Tallinnas on „Saarineni maja“, Tartus „Saarineni kirik“. Joel Lohamets oli juba piiskopiks pühitsetud, kui Pauluse kogudus võis oma kiriku pühitsemisel kokku tulla. Annaks Jumal, et peagi saaks kiriku pühitsemise rõõmu tunda ka Mustamäe kogudus! Me palvetame teie eest. Teeme seda vähemalt iga esmaspäeva hommikul kell 9.30.

Tänavuse aprillikuu loosungisalm on Jh 20,18: „Maarja Magdaleena tuli ja kuulutas jüngritele: Ma olen näinud Issandat ja seda kõike ta ütles mulle.“

Kunagi küsiti algajalt kirikuõpetajalt, kas ta tõesti peab ennast nii targaks, et võib minna teistele jutlustama? Ta vastas, et räägib ainult seda, mida ta teab. Just nii tegi ka Maarja Magdaleena, ja sellest piisas. Jumal ei oota meilt imesid – neid oskab ta ise paremini teha. Meie ülesanne on olla ustav seal, kuhu meid on pandud, ja rääkida seda, mida meie oleme kuulnud, näinud ja kogunud. Minu kui uskliku inimese jaoks on väga olulised olnud vestlused vanemate ja vanavanematega. Iga põlvkonna usk on ühel või teisel moel läbi proovitud. Küll katsutakse läbi meiegi usk. Eelmiste põlvete kogemus on see pagas millest on suur abi tänase päeva vaimulikus võitluses. See aitab ohtu märgata ja eksitsusi ära tunda, vigu vältida ja igas olukorras Jeesuse juurde jääda. Loomulikult võime anda edasi oma isikliku kogemuse sellest, mida Jeesus meie elus on teinud, oma lastele, kuid sama hästi võime sellest kõneleda ka sõpradele ja naabritele või päris võõrastele inimestele. Ka nendele on seda tarvis! Isegi, kui vajadust kohe ei mõisteta, teeb Jumal ise südames tööd ja tuleb päev, mil külvatud seeme idanema hakkab. Maarja Magdaleena tunnistus pani jüngrid jooksuljalu Jeesust otsima, kuid need sõnad kinnitavad usklike ka mitu tuhat aastat hiljem.

Olen südamest tänulik Misjonikeskusele, kelle koordineerimisel loositakse meie Eesti kogudused igal aastal paarikaupa eestpalvekogudusteks. See tuleb meelde, et me oleme teineteise kõrval mitte ainult ükshaaval inimestena, vaid ka hulgakesti tervete kogudustena. Ka kogudused vajavad üksteise tunnistust, kogemust ja usku, eeskujut ja eestpalveid.

Amandus Adamson viimistleb Pauluse kirikus skulptuurigrupi (99 aastat tagasi).

Renoveeritud Tartu Pauluse kirik tänapäeval.

Õnnistussooviga,

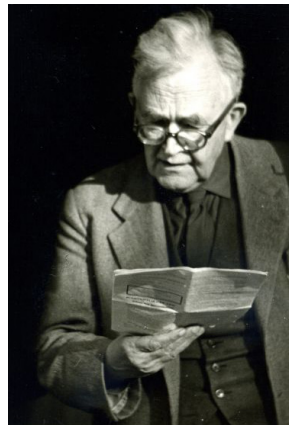
Kristjan Lohamets

EELK Tartu Pauluse koguduse õpetaja

LEERITUND 4: PATT JA LUNASTUS (9. OSA)

Jaan Lahe

Ka uuemas teoloogias on tegeletud palju patuküsimusega. Vaatleme vaid valikuliselt mõningaid mõjukamaid protestantlike teolooge.

KARL BARTH on käsitletud pattu kolme avaldumisvormiga: kõrkus, ükskõiksus ehk hoolimatus ja vale.

Arv kolm ei ole siin sugugi juhuslik, vaid see mängib Barthi teoloogias kui Kolmainsuse arv suurt rolli. Patu kolm avaldumisvormi on vastavuses ka Kristuse kolme funktsiooniga. Kristus on Barthi järgi nimelt „tõeline, iseennast alandav ja nõnda ühtlasi

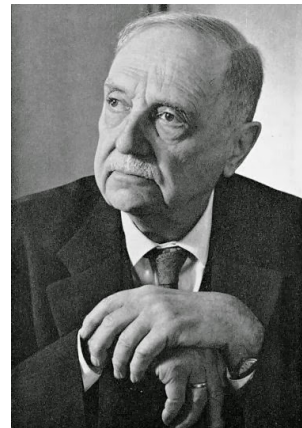
lepitav Jumal“, „tõeline, Jumala poolt ülendatud ja lepitatud inimene“ ning „meie lepituse tagatis ja tunnistaja“. Patu esimese avaldumisvormi, kõrkuse, samastab Barth sõnakuulmatuse ja uskmatus. Patu teist avaldumisvormi, ükskõiksust ehk hoolimatust, seletab Barth Kristuses aset leidnud Jumala ilmutuse ignoreerimisega – Jumal on Kristuses inimesele mitte ainult õiget teed näidanud, vaid selle tee juba ka rajanud, ent inimene kipub ikka käima „omaenese kergemeele, kurbuse ja meeleheite ähmaseid teid mööda“. Patu kolmanda avaldumisvormi, vale kohta ütleb Barth, et vale on enesehävitamine: patt ei saa öelda „jaa“, vaid üksnes „ei“; mitte üles ehitada, vaid üksnes lõhkuda ning tuua viletsust ja surma.

Kõik nimetatud patu määratlused – kõrkus, sõnakuulmatus, uskmatus, ükskõiksus ja vale – esinevad ka varasemas teoloogias. Barthi puhul on uudne aga see, et ta seostab pattu väga radikaalsel viisil Kristuse ilmutusega. Barth ei usu nimelt, et inimene võiks jõuda oma patususe tunnetamiseni oma südametunnistuse või Jumala seaduse kaudu, nagu arvas Luther, vaid üksnes usu läbi Kristusesse.

Karl Barthi teine oluline erinevus eelpool kirjeldatud patukäsitlustest seisneb selles, et ta seab kahtluse alla käsitluse pärispatust, kuna tema arvates on kujutlus patust kui pärandist ühendamatu mõttega patust kui inimese süüst. Barthi arvates ei ole Aadama langus üks kord muistsel ajal aset leidnud sündmus, mille mõju ulatuks minevikust tänapäeva, vaid miski, mis sünnib

iga inimesega nagu Aadamaga pidevalt. Kõige olulisem, mida Barth aga patu puhul rõhutab, on see, et patust tuleks rääkida alati kui juba Kristuses võidetust ja Kristuse kaudu lepitatust, st nii, et ei tekkiks muljet, nagu võiks viimane sõna jääda patule. Selline käsitlus peaks välistama igasuguse „patupessimismi“ – elu- ja maailmakäsitluse, mis näeb kõikjal ja ainult pattu ning vaatleb seda inimese muudetamatu saatusena.

RUDOLF BULTMANN oli Karl Barthi kaasaegne ning jagas temaga teoloogias sama suunda – nn dialektilist teoloogiat. Tema käsitlus patust on tugevasti mõjutatud Pauluse patu-käsitluse uurimisest. Bultmann ütleb oma essees „Inimene ja tema maailm Piibli hinnangu järgi“, et Paulus tähistab algpäeva uhkust ja selgitab sellega patu tõelist olemust. Viimane

peitub inimese tahtes jääda Jumala ees püsima omast tahtest, kindlustada oma elu ja seeläbi ennast ning mitte võtta seda vastu kui puhast kingi Jumala käest. Selle taga peitub inimese hirm lasta ennast juhtida, tahe endast kinni hoida, ennast kindlustada ning seetõttu klammerduda millegi käsutatava külge, olgu selleks siis maailma varad või enda head saavutused. Ka oma raamatus „Jeesus“ määratleb Bultmann pattu kui olemisviisi, mida iseloomustab tuginemine nähtavale, kontrollitavale, käsutatavale. Selline lootmine Jumala asemel nähtavale ja kontrollitavale on Bultmanni arvates üheaegselt nii kõrkus kui ka uskmatus. Filosoofiliselt samastab ta patu Martin Heideggeri „ebaautentse eksistentsi“ mõistega. Viimasega tähistab Heidegger eksisteerimisviisi, milles inimene on kaotanud eesmärgi ja vastutuse ning mille tagajärjena tema elu muutub umbisikuliseks ja dehumaniseerub. Nagu usu puhul, nii on Bultmanni jaoks ka patu puhul oluline tunnetuslik aspekt. Patt on Bultmanni meelest inimese eksistentsimõistmine, mis mõistab maailma ja iseennast endast ning oma saavutustest lähtudes – selle asemel, et mõista neid lähtudes Jumalast ja usaldusest Tema vastu.

(järgneb)

KAS MA OLEN PIISAVALT USKLIK?

Kristel Mägedi-Vaik (foto Mait Vaik)

Keeruline on ennast positsioneerida, kui ollakse teekonna alguses. Keeruline on, kui üritatakse endas mõõta asju, mida mõõta ei saa, ja võrrelda endas olevaid (tunnetusliku lähtepunktiga asju) teiste indiviidide omadega. Kerge on loobuda, kui rehkendus tundub juba alguses üle jõu käiv, teadmata, et seda polnudki vajalik välja arvutada, et vastust saada.

Omaval järel järjest teoloogilisi tekste avastades (ja selle asemel, et asjad selgemaks läheks) mõistan, et niipalju kui on teolooge, on enam-vähem ka arvamusi sellest, kuidas kristlus toimib, kes on Jumal, ja milline peaks üldse olema inimese suhe usku. Lisaks tekib küsimusi ka sellega, kuidas loetud mõtted üldse tänapäevas toimida saaks.

Selle asemel, et leida tekstidest kindlamat pinda, võib võimaluste paljususega hoopis kaasneda hulk segasust ja jääb lootma, et rohkemal tudeerimisel võtab see, kuidas inimene võiks või peaks religiooni suhtuma, tema jaoks ka mingil hetkel konkreetsemaid jooni.

Algajal teoloogiahuvilisel, kes on Jumala olemasolus kahelnud, on igatahes mõlemat pidi suur võimalus jõuda asja tuumale lähemale, kuid ilmselgelt ka vaadete rohkusega hoopis selgusest eemalduda. Ilmselt tuleb süvenemisel omada ka tugevat usku oma usu kohta, et see teoloogilisi tekste lugedes kõikuma ei lööks.

Arvan, et tee Jumala juurde ja kirikusse on keeruline, kui lähikonnas on Jumalasse uskumine automaatselt põlu all. Kui selline inimene üritab omal käel leida teed usuni, tunneb ta ikkagi hirmu, et äkki tema Jumala-suhe pole õige või on liiga vähene, et kogudusse üldse tulla. Inimene seab oma usu kahtluse alla ja hakkab seda teiste omaga võrdlema. Olen isegi sellises seisus olnud. Kõrvaltvaatajana usklike elu ja tegevust jälgides on jäänud tunne, et mul ei jäägi muud üle, kui suhestuda Jumalaga kuidagi omaette. Et minu suhe Jumalaga ei ole piisav teistega võrreldes. Mulle jäi väljaspoolt kirikut mulje, nagu keegi kristlastest ei kahtleks kunagi oma usus. Et nad kõik ongi juba kuidagi paremad inimesed. Neil on omavahel midagi erilist ning mina ei küündi sinnani, et seda teekonda kuidagi alustada. Et peaksin kuidagi paremaks inimeseks saama, enne kui kirikusse sisse astun.

Kuna olen pärit Nõukogude ajast, oli ka keskkond selline, et väga palju kristlasi mu sõpruskonnades polnud. Ei olnud, või ma lihtsalt ei teadnud, kas keegi on, sest sellest ei räägitud. Pühapäevakooli hoonest käidi kaarega mööda, naerdi taamalt neid, kes sealt väljusid, ning kui keegi julges Jumala nime suhu võtta, peeti teda automaatselt paadunud usuhulluks, kes kavatseb hakata kohe ajupesu tegema ja kõiki "normaalseid inimesi" omasuguseks muutma. Kõige jaburam üldise suhtumise juures oli see, et jõulude ajal olid väikelinna kirikud puupüsti rahvast täis, inimesed kandsid riiete all risti, ning kapinurgal seisis ka Piibel (mida loomulikult mitte kunagi ei loetud).

Noored võtavad eeskujuga ikka üksteiselt, ning kui inimene näeb, et mingil põhjusel hakkab teistel paremini minema kui endal, siis tahab ta ise ka selles kambas olla. Mis on täis positiivsust, üksteist toetav ja rõõmsameelne. Sellisena mäletan oma kodulinna kirikunoori ajast, kui ise gümnaasiumisse läksin. Tänu nende olekule sattusin kaheksakümnendatel valitsenud „pimedast keskajast“ veidi tänapäevasemasse konteksti. Ei mõelnud küll kunagi usklikeks hakata, aga tiirlesin kõigi nende tegevuste ümber, vahel ka osaledes. Selle aja jooksul ei tulnud keegi mind otseselt kogudusse kaasama, mis andis mulle pika aja kindla raja endas selgusele saamiseks.

Tänaseks jõudsin arusaamisele, et minu usk ei ole kunagi olnud liiga vähene. Et kahtlused endas, oma usulises teekonnas ja Jumala ligiolus on täiesti normaalsed. Usk ja suhe Jumalasse võibki olla erisugune, ja see pole mingi võistlus, milles keegi saab olla parem või halvem.

Ristiinimeseks saades sain aru, et tegelikult on Jumal minu elus alati kohal olnud. Ja polegi muud teha, kui selle eest Jumalat tänada.

MIKS JUST SINA OLED TÄHTIS?

Koolitus Mustamäe kogudustele laupäeviti kaks korda sama sisuga: **7. ja 21. mail kell 12-16.30.**

Registreerumine vastavalt kuni 4.05 ja 18.05.

KOOLITUSE EESMÄRK: julgustada ja juhendada kohalike koguduste inimesi evangeeliumi jagamisel (sh Mustamäe Kirikupäevadel).

Koolitusel saab vastused küsimustele: ▶Kuidas ma loon kontakti inimestega ja kutsun neid kogudusse?

▶Kuidas ma saan rääkida teistele enda usust ja Jeesusest?

▶Kuidas me kogudustes võtame vastu uusi inimesi?

▶Mida ma saan teha, et kirikupäevadel kohatud inimesed jääksid kirikusse ja õpiksid Jumalat tundma?

KOOLITAJAD: Seppo Niemeläinen (Mission Europe) ja Liisa Rossi (EELK Misjonikeskus)

POEEM KÕIGEST

kultuurielamusi vahendab Imbi Arro

Sattusin netis surfates huvitavale sõnale *ambedo*. Inglise keeles on palju sõnu, mille tähendust peaksin sõnastikust vaatama. Tavaliselt ma siiski ei vaata, sest jutu mõttest saab aru ka iga üksikut sõna teadmata. *Ambedo* aga kõlas piisavalt huvitavalt, et täpne tähendus teada saada. Jälgi ajades tuli välja, et see on neologism, mille vorminud kirjanik John Koenig, et sõnastada *melanhoolse transi seisundit, kus oled täielikult haaratud mingist erksast sensoorsest detailist, mis äratab teadlikkuse elu haprusest*. Oi, kui tuttav tunne! Ja sõna selle jaoks tõesti ei ole, ei inglise ega eesti keeles. Selgus, et peale *ambedo* on Koenig vorminud veel sadu sõnu mitmesuguste eksistentsiaalsete tunnete ja olukordade kirjeldamiseks. Hiljuti andis ta välja koguni raamatu, mille nimetas "The Dictionary of Obscure Sorrows" (võiks tõlkida ehk varjatud kurbuste sõnaraamatuks). Otsin minagi. Naudin õhtuti selle lugemist, mõni lehekülj korraga. On sõnu, mille seletuseks on 1-2 lauset, on ka neid, mis hõlmavad 1-2 lehekülge.

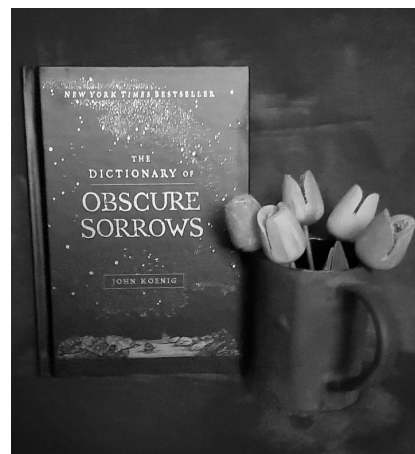
Minu jaoks ei ole selle raamatu väärtus niivõrd sõnades. Sõnad on pigem ettekääne inimhinge seisundite kirjeldamiseks. Nõustun ühe lugeja arvamusega, et tegu on poeemiga kõigest.

Suurem osa seisundeid tekitab (äratundmis)rõõmu –

ma ei olegi ainuke, kes niimoodi tunneb! Mõni seisund aga paneb imestama: kas tõesti ka sedasi saab tunda.

Minu lemmikute hulka kuuluvad näiteks *onism* ja *sonder*. Esimene neist väljendab frustratsiooni selle üle, et saame elada vaid ühes kehas, paikneda vaid ühes paigas korraga. Teist sobib kasutada, kui oled taibanud, et iga suvaline mööduja on peategelane iseenda loos, milles sina võid olla vaid statist. Igaühel neist, ruttaval või lonkival, on kirev elu oma murede ja rõõmudega. Kes lükkab lapsevankrit, kes tõmbab koera jalutusrihmast. Igaüks omaenda oleviku hetkes. Teie pilgud kohtuvad, kuid rohkem kui see põgus hetk sa nende elu lukku ei kuulu.

Kui sa aga pelgad, et nimetamine või kirjeldamine võib rikkuda kogemuse pühadust ja salapära, siis tea, et sellise kartuse nimetus on *aimonomia*. Ja võibolla see pelgus ei olegi asjata.

TÄNU- JA EESTPALVED

Kristus ütleb: „Ära karda! Mina olen Esimene ja Viimne ja Elav. Ma olin surnud, ning ennäe, ma elan igavesest ajast igavesti ning minu käes on surma ja surmavalla võtmed. Ilm 1:17b,18

PALVE

Kõigeväeline, igavene Jumal! Sa oled oma Poja läbi võitnud surma ja avanud meile ligipääsu igavesele elule. Loo meid oma Vaimu väega uueks, et me ärkaksime elule ja käiksime ülestõusmise valguses!

TÄNUPALVED

Kallis Jumal! Tänu Sulle ületõusmise valguse eest, milles Jeesus Kristus kolmandal päeval pärast surma üles äratati ning mis valgustab ka meie teed uude ellu!

Ester Lepiku tänupalve: Armas Taevane Isa! Armas kõigeväeline Taevane Isa! Tänu Sulle, et Sa oled avanud paljude eestlaste südamed armastama ja aitama palju kannatanud Ukraina põgenikke! Tänan Sind, et Sa andsid mulle jõudu osaleda koguduse Jumalateenistusel ja kohtuda oma endise armsa õpetaja Tiit Salumäega! Önnista teda, kus ta ka ei viibiks!

EESTPALVED

Armas Jumal! Me palume, et sõda Ukrainas lõppeks! Sinul on meelevald kurja üle! Meile oled Sa andnud käsu armastada ja õnnistada. Aita meil seda teha väsimatult igas päevas, usaldades oma elu ja kurja üle kohtumõistmise Sinu kätte!

Armas Jumal! Palume Kirikupäevade ettevalmistamise ja eduka läbiviimise eest. Palume Sinu kättesse kõik ettevalmistustega seotud toimekonnad ja osalejad. Önnista seda koos tehtavat tööd.

Ester Lepiku palve: Armas Jumal! Ole meile abiks, et saaksime kogudusena sõjapõgenike heaks midagi olulist ära teha, ka juunis toimuvate kirikupäevade raames! Ava meile selleks võimalusi ja anna meile oma südametarkust! Palume rahu maailmale ja Sinu rahu meie südamesse. Anna meie ellu meeleparandust ja aita paremaks saada. Sündigu kõiges Sinu tahtmine!

PS! Kui koged Jumala vastust oma palvetele, siis palun jaga oma TÄNUPALVEID siin ajalehes, et julgustada teisi. Samuti võid julgelt saata oma EESTPALVESOOVE, et ka teised koguduse liikmed saaksid sinu eest palvetada.

Galilea järve põhjakaldal asus linnake nimega Kapernaum. See oli kalurite asula, kus elasid avatud ja röömsad inimesed ning perekonnad toimetasid üheskoos oma igapäevaseid tegevusi.

Nii nagu igas teises mere- või järveäärses linnas, algas ka siin töö päeva esimestel tundidel, kui kalurid asusid paatidega järvele kala püüdma. Galilea järv on väga suur ja maa poolt puhuv tuul soosis sõitu. Meeste võrgud ja noodad olid valmis ning meel ergas. Teiste hulgas asusid paatidesse ka vennad Andreas ja Siimon.

Mõne aja pärast jõuti kohta, kus kalu võis tavaliselt leida. Kui aga mehed olid võrgud vette visanud ja need mõne aja pärast välja tõmmanud, oli võrgus vaid üksikuid kalapoegi ja veetaimi. Tulutult proovisid kalurid võrke taas vette heita ja välja tõmmata. Kalasaaki ei paistnud seekord tulevat. Kui hommik oli juba kätte jõudnud ja päevasoojus järvele jõudnud, otsustasid kalurid maale naasta. Madalasse vette jõudnud, hakkasid mehed võrke puhastama, et järgmisel ööl taas järvele sõita.

Andreas märkas paadis istudes korraka ühte meest kaldal kõndimas. Kummalisel kombel kangastus ta silme ette kohe Ristija Johannese kuulutus, mida ta nii sageli oli kuulamas käinud. "Vaata, vend, kes see mees on?" küsis Andreas Siimon Peetruselt. Aga enne kui too vastata jõudis, palus kaldal kõndinud tundmatu ennast paati lubada ning veidi eemale sõuda, sest kaldale oli kogunenud veel muudki rahvast. Vendade üllatuseks hakkas võõras mees kaldal seisvatele inimestele õpetusi jutlustama.

Rääkimise lõpetanud, palus mees kaluritel sõuda kaugemale järvele ning võrgud vette heita. Veidi kaheldes sõitsid vennad järvele ning viskasidki võrgud vette. Kui nad aga võrke välja hakkasid tõmbama, olid need rasked ja pingul ning suureks üllatuseks kalu täis! Vennad mõistsid, et tegemist ei ole tavalise mehe või õpetajaga, vaid nii, nagu Andreasele oli meenunud, oli kaldal kõndinud ja nüüd kalasaagi taganud mees hoopis Issand ja Messias. Andreas oli muidu julge ja vapper mees, kuid nüüd täitsid teda hirm ja aukartus. Aga Jeesus ütles: „**Ära kard! Nüüdsest peale pead sa püüdma inimesi!**” Koheselt said Andreas ja tema vend Siimon kutsumuse. Nad jätsid oma igapäevase kaluriameti ning järgnesid esimeste jüngeritena Jeesusele.

Andreasest sai ustav ja kuulekas jünger. Ta oli alati olulistel hetkedel Jeesusega. Andreas oli see, kes juhatas Jeesuse poisi juurde, kelle käes olid viis odraleiba ja kaks kala, millest hiljem said söönuks tuhanded inimesed. Andreas jagas Jeesusega murtud leiba pühal õhtusöömaajal ning oli innukas õpetussõnade kuulaja ning hiljem ka evangeeliumi kuulutaja rahvaste seas.

Andrease surm oli sarnane paljude pühakutega – ta suri ristil. Kuid austusest Issanda Kristuse vastu, palus ta oma risti keerata külili ning sellele seotud saada, mitte naelutatud, nagu Jeesus. Andreasest on saanud mitme linna ja riigi kaitsepühak, sealhulgas ka Ukraina oma.

Andrease eeskuju on väga oluline, sest see räägib avatud meelest, oma elu andmisest Jeesusele, ustavusest ning evangeeliumi kuulutamise tähtsusest. Andreas mõistis kohe Jeesusega kohtudes, et ilma Jumalata on "võrk tühi". Andreas koges, et Jeesuse sõnad on alati kestvad, täpselt nii nagu Jeesus Ölimäel talle ja teistele jüngeritele ütles: "Taevas ja maa hävivad, aga minu sõnad ei hävi!" (Mk 13:31)

H	H	T	I	P	P	V	I	I	D	I	K	A	S	I	I	G
A	J	Ö	E	F	O	R	E	L	L	I	A	T	I	N	T	L
U	L	K	B	O	J	A	S	I	L	M	T	E	I	B	S	Ö
G	L	A	L	E	S	Ä	G	A	N	D	S	U	J	R	A	H
I	E	R	A	A	K	R	G	E	K	I	I	S	K	G	J	I
I	R	P	H	A	T	O	S	R	O	O	S	Ä	R	G	R	V
S	O	K	V	S	H	I	G	E	G	S	H	Ä	M	R	E	Ö
I	F	A	E	A	B	I	K	E	E	K	S	A	I	U	G	L
R	I	L	N	Ä	T	U	N	A	R	Ü	N	T	T	N	N	D
E	R	A	Ä	L	U	T	S	K	S	T	U	R	B	S	A	A
M	E	R	I	S	U	T	T	V	I	N	G	E	R	J	A	S
U	M	L	L	E	R	O	F	R	E	K	I	V	I	M	B	T
M	E	R	I	T	I	N	T	V	I	I	D	I	K	A	S	U

Seekordses sõnarägistikus on peidus Eesti mageveekogudes elavate kalade nimetused. Alles jäänud tähtedest saad lugeda vasakult paremale ja ülevalt alla ühe nime koos hüüdnimega. NB! Liitsõnade osad ei kattu teiste sõnadega!

AHVEN, ANGERJAS, HARJUS, HAUG, HINK, HÖBEKOGER, JÖFORELL, KARPkala, KIISK, KOGER, KOHA, LATIKAS, LUTS, LÖHI, MERIFORELL, MERISIIG, MERISUTT, MERITINT, NURG, OGALIK, OJASILM, ROOSÄRG, RÄÄBIS, SIIG, SÄGA, RÜNT, SÄINAS, SÄRG, TEIB, TINT, TIPPIVIIDIKAS, TURB, TUUR, VIIDIKAS, VIKERFORELL, VIMB, VINGERJAS, VÖLDAS.

Jumalateenistus armulauaga

pühapäeviti kell 15

Perejumalateenistus armulauaga

kuu esimesel pühapäeval (03.04 ja 01.05) kell 12

KOGUDUSES TOIMUB:

P 10.04	kell 12	Lastekirik
N 14.04	kell 18.30	Suure Neljapäeva jumalateenistus
R 15.04	kell 11	Suure Reede jumalateenistus
R 15.04	kell 12.30	Ristitee algusega Jaani kirikust
P 17.04	kell 15	Ülestõusmispüha jumalateenistus
P 17.04	kell 11	Mudilaskirik
N 21.04	kell 12	Elurõõmsad ja tegusad
L 23.04	kell 15	Eriüritus neidudele
R 29.04	kell 19	Palvus Taizé lauludega
P 24.04	kell 12	Lastekirik

Eine Piibli ja palvega teisipäeviti,

kell 12 kiriku koristamine, kell 13.30 palvus ja kerge eine.

02.04 Evely Rohtoja

02.04 Aivar Liivi

04.04 Ester Lepik

04.04 Peeter Vardja

05.04 Marcus Väinsalu

09.04 Georg-Robin Kredemann

23.04 Carmen Alliste

Hea Issand,

palun kosuta meid oma Vaimuga

ja äita meil elada

avatud südame ja meelega.

Palun õpeta meid

Sinu Loodut austama

ning üksnes rahu poole püüdlema.

Aamen.

12.-19. JUUNI

MUSTAMÄE
KIRIKUPÄEVAD 2022

usk
lootus
armastus

EELK Mustamäe Maarja Magdaleena kogudusele on mugav annetusi teha, kasutades **mTasku** rakendust. mTasku kaudu turvaliste maksete tegemiseks tuleb sul mTasku rakendus alla laadida ning Mobiil-ID, Smart-ID või pangalingi kaudu isikustada. Skaneeri seejärel paremal trükitud QR-kood ja vali soovitud annetussumma. Vali mTaskus sobiv maksevahend ja vajuta **MAKSA. Aitäh annetuse eest!**

VAIMULIKE KÕNETUNNID KOKKULEPPEL:

TIINA KLEMENT – koguduse õpetaja; e-post: tiina.klement@hotmail.com; tel: 5373 0718

JAAN LAHE – koguduse abiõpetaja, teoloogiadoktor; e-post: usundiurija@gmail.com; tel: 516 7724

ÜLLE REIMANN – koguduse diakon; e-post: mustamae.kogudus@gmail.com; tel: 5664 6029

IMBI ARRO – diakon emeeritus; e-post: imbiarro@gmail.com; tel: 551 7970

Lastetöö juhendaja **Maris Kuldkepp** – e-post: kepamaris@hotmail.com; tel: 5672 6863

Kantor ja Misjonikoori juhataja **Maarja Vardja** – e-post: maarjavardja@gmail.com

(Liikme)annetused:

Annetuse saaja: EELK Mustamäe Maarja Magdaleena kogudus

Luminor pank, konto: EE311700017002962090 või LHV pank, konto: EE757700771000677814

Luminor pank, konto: EE241700017003221206 (**Mustamäele kiriku ehitamise heaks**)

Koduleht: www.mmmk.ee

E-post: Mustamae@eelk.ee ja mustamae.kogudus@gmail.com

Koguduse aadress: Kiili 9, Tallinn 13423

Magda Misjonipood: A. H. Tammsaare tee 89, II korrus; avatud E-R 10-18, L 11-15, P suletud.

e-post: magdapood@gmail.com; tel: 600 2222; Facebook.com/magdapood

Ajalehe toimkond: kujundaja **Jaana Maria Unga**, keeleteimetaja **Auli Tohv**